

Mobstandere af Lotteriet og ønske det af-
 skaffet. Jeg vil nævne en Autoritet paa det
 politiske Omraade, nemlig den bekendte
 Franskmænd Maurice Bloch, hvis Navn man
 kender af hans politiske Lexikon; denne
 Mænd, der maa antages at have et Overblik
 over disse Forhold, skriver i sin politiske
 Dictionaire, at denne Stat — Lotteriet er
 jo i Virkeligheden en Stat — er fordømt i
 Principet, og at den vil forsvinde tidlig eller
 sent i de Lande, hvor den endnu eksisterer.
 En bekendt fransk Statsmand, Senator og
 Statsøkonom Léon Say, udtrykker sig saa
 stærkt, at han siger, at „de Lovgivere, som
 stadfæste en saadan Stat, vøtere et vist An-
 tal Tyberier og Selvmord hvert Aar“, og
 han siger, at der ikke er noget Paastud, der
 kan fritage Noget, der stemmer for, hvad der
 fremkalder saadanne Forbrydelser. Det er
 meget stærke Ord, men der kan ganske vist i
 det daglige Liv paavises adskillige førgelige
 Exempler i saa Henseende. Jeg vil kun
 nævne, at jeg for kort Tid siden læste i et
 Blad om en Ulykkelig, der har taget sig af
 Dage, eller som i alt Fald var druknet, jeg
 veed det ikke; hans Lig blev fundet i Pøb-
 lingsøen, at i hans Portemonnaie fandtes
 kun 5 Ore og nogle Lotterisedler. Om det
 har Noget at betyde, skal jeg ikke kunne sige,
 men det synes at være et Fingerring i den
 Retning, som jeg ønsker, man skal lægge
 Mærke til. Jeg har set en Statistik over
 Indtægterne og Udgifterne ved Lotteriet i
 Østerrig for en længere Aarrække, og den,
 der har udarbejdet den, uddrager da deraf
 den Bære, at det i Særdeleshed er i de store
 Handelskrisers Tid, at man ser, der spilles
 mest i Lotteriet. Det er ogsaa et af den
 Slags Forfar, man hører for Lotteriet, at
 ulykkelige Mennesker dog skulle have Noget
 at gribe til, Noget at dulme Sorgen med;
 naar de ere komne paa Knæene i økonomisk
 Henseende, skulle de have Lov til at
 spille i Lotteriet. Men det er kun en daer-
 lig Trøst, der bydes dem, thi selv om de
 kunde spille paa alle Lødderne, ville de dog
 lide Tab, ere de saa heldige at spille paa en
 mindre Del, og dog vinde Noget, er det dog
 et Spørgsmaal, om det kan gaa op imod,
 hvad de have tabt i det Hele; og vinde de
 endelig det store Lod, er det et Spørgsmaal,
 om der virkelig er Lykke ved de Penge; thi
 det gjaelder jo: let vundet, let svundet.
 Naar man indvender, at man dog skal hde
 den Ulykkelige en Trøst, bærer man sig ad
 paa lignende Maade, som naar man byder
 en Mænd Trøst i Brandevin, Opium og
 Morfin. Jeg kunde nævne en Række Udtal-
 lelser fra bekendte Mænd, men jeg skal ind-
 skrænke mig til en eneste, der hidrører fra

en dansk Mænd. Man er nemlig meget til-
 bøielig her i Danmark til, naar det ikke er
 En af vore egne Danske, da ikke at tillægge
 hans Udtalelser nogen Autoritet, og jeg skal
 derfor fremlægge en meget fordommende Ud-
 talelse om Lotteriet af afdøde Biskop Mar-
 tensen. Han siger nemlig i sin Ethik: „Til
 Medbrydelse af den offentlige Sædelighed
 hører ogsaa det, naar Staten vel forbyder
 private Spillehuse, men selv holder offentlig
 Spillehus ved, at stille sig i Spidsen for Lotte-
 rier“. Og han tilføjer: „det er kun lidet værdigt
 for Staten at opretholde denne Institution“.

Jeg gjør mig ingen Illusioner om, at
 det skulde lykkes mig ved disse Bemærkninger
 strax at omskyrte en saa rødsætted Institution.
 Men en Gang skal der jo begyndes, og jo
 før man begynder, des før vil man ogsaa
 kunne naae Enden. Jeg vil derfor haabe,
 at det Udvalg, som jeg antager, faaer med
 denne Sag at gjøre, vil stille sig lige saa
 rigtigt, efter min Mening, som Finants-
 udvalget i 1850 og sige: vi sætte ikke oftere
 Noget om Klasselotteriet paa Finants-
 loven, med mindre Finantsministeren lover
 at indbringe et Lovforslag om Klasselotteriets
 Ophævelse.

Schiøth: Det ærede Medlem, som nu
 fatter sig, ser uretlig ensidig paa denne
 Sag, og han ser tillige meget urigtig paa
 forskjellige af de Punkter, som staa i For-
 bindelse med denne Sag. Det lader saaledes
 til, at det ærede Medlem ikke har Die for,
 at man i de udenlandske Stater, hvor man
 ikke har noget Lotteri, har Noget, der næsten
 er værre, idet man har Præmieobligations-
 statslaan, hvorved der drives en langt større
 Svindel, end der kan drives med Lotteri-
 sedler i et autoriseret Lotteri. Jeg har ikke
 forlangt Ordet for at komme ind paa denne
 Sags Realitet; men jeg maa dog sige, at
 det forekommer mig, at man ikke i dette Die-
 blik kan fuldstændig ophæve Klasselotteriet,
 netop af den Grund, at et autoriseret Klasse-
 lotteri regulerer Spillelysten. Det er langt
 bedre, at Spillelysten reguleres og kontrol-
 leres herhjemme, end at Føll henvises til
 udenlandske Lotterier, navnlig til Svindel
 med Præmieobligationer, som endog er langt
 farligere end Handel med Lotterisedler. Des-
 uden mener jeg, at Samfundet her ikke er
 saaledes for Dieblikket, at man ubetinget
 trog kan gaa hen og afskaffe det autoriserede
 Klasselotteri. I et Land, hvor man ikke
 overholder de Spillelove, man har i For-
 veien, hvor man ser igjennem Fingre med
 Overtrædelserne, godt vidende, at Lovene
 overtrædes, der vil det være for meget at
 forlange, at man skulle ophæve den eneste